

Xavier Escribà es deixa guiar pels afectes a Can Mario

■ Els amics de l'artista són els qui donen sentit a les obres que presenta al Museu d'Escultura de la Fundació Vila Casas a Palafrugell ■ Xita Fornt inaugura també una mostra al voltant de la figura

La pintura pot assemblar-se a una fruita madura, en mans de Xavier Escribà, com en aquesta peça sucosa de Can Mario ■ LOURDES CASADEMONT / ACN

E.V./ ACN
PALAFRUGELL

El Museu d'Escultura Contemporània Can Mario de la Fundació Vila Casas a Palafrugell inaugura demà dissabte (19.30 h) la programació del 2018 amb l'exposició *Éloge de l'amour*, de Xavier Escribà (París 1969). L'artista hi ha reunit una trentena de peces realitzades els últims quinze anys i en les quals persisteix en la seva

voluntat d'alliberar la pintura dels preceptes clàssics. En mans d'Escribà, la pintura en efecte pot ser moltes coses, però rarament una superfície plana. Al contrari, se superposa, es plega, s'infla, s'onduia, degota, s'aprima, es compacta o es lamina com un pa; adopta la forma d'un ou, d'un planeta errant o d'una columna, es rebrega fins a donar forma a un niu d'ulls hipnòtics o es rendeix a la fatiga del

seu propi pes com una pellerina o un manyoc d'estrips. Totes les pintures de Xavier Escribà (una desmesurada papiroflèxia) tenen volum, però són pintures, sense cap dubte, i en el sentit més rigorós del terme: colors primaris, lluentos i vistosos, estesos porfidiosament damunt una tela de lli. Cap pintor de paisatges i bodegons li qüestionaria el mètode, excepte que Escribà no necessita la seva aprovació i,

més important encara: la seva atenció no es dirigeix a la superfície, o no del tot, sinó a la profunditat, al temps que sedimenta en cada una de les capes que han calgut per crear objectes metòdicament estratificats. L'únic que hi falta perquè siguin pintures a l'ús, si som escrupolosos, és el bastidor, la cotilla que fa que els quadres es tornin presumits i reclamin un pany de paret. Les pintures d'Escribà se senten

més còmodes a terra, o damunt un moble qualsevol, si té prou resistència per sostenir tantes capes d'acrílic que l'obra resultant acaba adquirint un pes fenomenal.

Matías Alpuente, en un dels textos del catàleg, defineix el treball d'Escribà com "una lluita tempestuosa per escapar de la pintura tradicional amb l'inesperat efecte d'acabar amb la pintura fins a les cel·les". És això exactament,

i el mateix artista ho fa evident amb l'exhibició de la seva camisa de treball, tota impregnada de pintura. Per si algú encara s'entesta a referir-s'hi com a escultor. El catàleg, de fet, és una peça més de l'exposició i la que dona sentit al títol. *Éloge de l'amour* acaba sent una expressió de gratitud per la mirada de les disset persones a qui ha convidat a escriure sobre la seva obra, gent propera, amics i col·leccionistes, col·legues d'ofici, advocats, científics, músics, mestres, cada un amb la seva pròpia visió, la seva pròpia relació amb les peces. Gràcies a les seves aportacions, Escribà ha pogut dividir el conjunt de l'obra en "famílies" que troben el seu reflex en l'exposició. Per Clarie Cayla, parella de l'artista i una de les comissàries de la mostra juntament amb Glòria Bosch, el seu treball traspu "llibertat, amor i curiositat", sense perdre de vista l'experiència de l'espectador.

La programació del primer trimestre de Can Mario es complementa amb una proposta del tot diferent. *La bellesa de la figura humana*, de Xita Fornt (Barcelona, 1934), que també s'inaugura demà i estarà oberta fins al 20 de maig, ressegueix l'evolució d'una artista que va destacar pel seu llenguatge abstracte, dominat pel gest, la taca i la llum en la pintura. En els últims anys, però, s'ha centrat en l'estudi de la figura humana. Una prova d'aquest camí és l'exposició de Can Mario, on es poden veure diferents creacions amb cossos nus i sinuosos. L'autora explica que intenta buscar l'"equilibri entre la figuració i l'abstracció" en cadascuna de les obres. ■